

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 516/24
06.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Светлане Павић, председника већа, Александре Лековић и Сање Кнежевић Јојић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ирена Николић, адвокат из Београда, Ватрослава Лисинског бр. 19/8, адреса за пријем поште ФАХ 33 Пошта 11108 Београд 12, против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Драган Милошевић, адвокат из Ковачице, Масарикова бр. 65, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Панчеву, Судска јединица у Ковачици П 848/23 од 28.09.2023. године, у седници већа одржаној дана 06.11.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Панчеву, Судска јединица у Ковачици П 848/23 од 28.09.2023. године у ставовима првом и трећем изреке.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неосновани.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име накнаде материјалне штете коју је претрпела у децембру 2014. године, исплати износ од 1.715.923,00 динара са законском затезном каматом у висини стопе по Закону о затезној камати почев од 21.10.2017. године, до коначне исплате. Другим ставом изреке пресуде, одбијен је тужбени захтев у делу захтева за исплату законске затезне камате на досуђени износ од 1.715.923,00 динара, за период од 26.10.2016. па до 20.10.2017. године. Трећим ставом изреке пресуде, обавезана је тужена да тужилци на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 220.185,00 динара, са законском затезном каматом у висини стопе по Закону о затезној камати почев од дана наступања услова за извршење па до коначне исплате.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужена побијајући је у усвајајућем делу, а из свих законом прописаних разлога.

Тужилца је доставила одговор на жалбу.

Испитујући првостепену пресуду у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11, са изменама и допунама), Апелациони суд је оценио да је жалба тужене неоснована.

У проведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити је учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 истог Закона, на коју се жалбом тужене указује, јер је изрека пресуде разумљива, а дати разлози о битним чињеницама су јасни и потпуни.

Према чињеничном стању утврђеном у току првостепеног поступка, пресудом Првог основног суда у Београду СПК 66/17 од 20.04.2017. године, која је постала правноснажна истог дана, одлучено је да се прихвата споразум о признању кривичног дела СК 4/17 од 17.01.2017. године, закључен између заменика јавног тужиоца Првог ОЈТ у Београду и окривљене, овде тужене ББ, па је окривљена ББ из ... оглашена кривом, што је у децембру месецу 2014. године у улици ..., стан бр. 9, у урачунљивом стању, свесна свог дела чије је извршење хтела, те свесна забрањености свог дела, одузела туђу покретну ствар на штету АА (овде тужилце), у намери да њеним присвајањем себи прибави противправну имовинску корист, чија вредност прелази износ од 450.000,00 динара, на тај начин што је, користећи чињеницу да је била ангажована на пословима спремања и помоћи у стану оштећене АА, искористивши повољан тренутак када оштећена није била присутна у стану, са комоде за књиге из флазелске кесице која се налазила иза књига и фасцикли, одузела накит и то: две златне нарукнице, свака тежине 120 грама, направљене од разнобојног злата густо плетене са сигурносном плочом ширине 2,5-3цм, дебљине 3мм, дужине 18цм, израђене од двадесетдвокатног злата; златник “20\$ Liberty head” тежине 33, 43 грама (21,6 карата), укупне вредности од 1.715.923,00 динара, чиме је извршила кривично дело тешке крађе из члана 204 став 2 у вези става 1 Кривичног законика. Суд јој је изрекао условну осуду којом јој је утврдио казну затвора од 7 месеци и истовремено одредио да се утврђена казна неће извршити уколико окривљена за време од 2 године, од дана правноснажности ове пресуде, не учини ново кривично дело. Истом пресудом је на основу члана 258 Законика о кривичном поступку одлучено о имовинско-правном захтеву оштећене АА, тако што је окривљена ББ обавезана да оштећеној исплати новчани износ од 1.715.923,00 динара, у року од 6 месеци од дана правноснажности ове пресуде, а уколико у остављеном року не накнади штету оштећеној, да се оштећена упућује на парнични поступак ради остваривања имовинско-правног захтева насталог извршењем овог кривичног дела. Тужена у остављеном року, а ни до дана подношења тужбе и доношења одлуке није тужилци исплатила новчани износ од 1.715.923,00 динара.

Полазећи од наведеног, а применом одредби чл. 13 ЗПП, те чл. 258, 259, 314 Законика о кривичном поступку и чл. 277, 377 и 324 Закона о облигационим односима,

првостепени суд је оценио да је захтев тужиле основан. Ово стога што је тужена оглашена одговорном за учињено кривично дело, а у осуђујућој пресуди која је донета на основу споразума о признању кривице, садржан је и споразум о имовинско-правном захтеву којим је решено и о висини овог захтева. Како је предмет ове парнице управо исплата износа имовинско-правног захтева из кривичног поступка, то је суд тужену обавезао да овај износ и исплати тужили. Ценећи истакнути приговор застарелости потраживања, суд је оценио да је приговор неоснован. Суд сматра да се у конкретном случају има применити одредба члана 377 Закона о облигационим односима (у образложењу пресуде грешком означена као одредба члана 277), којом је предвиђено да, када је штета проузрокована кривичним делом, захтев за накнаду штете према одговорном лицу застарева када истекне време одређено за застарелост кривичног гоњења. У конкретном случају, тужена је оглашена одговорном за кривично дело тешке крађе, за које је кривичним законом прописана казна затвора од 1 до 8 година, јер вредност украдених ствари прелази износ од 450.000,00 динара. Кривичним законом је даље предвиђено да се за овакво кривично дело гоњење не може предузети када протекне 10 година од извршења кривичног дела. Сходно изнетом, а како је кривично дело почињено децембра 2014. године, а тужба у овој парници је поднета 12.маја 2021. године, очигледно је да није истекао десетогодишњи рок који је у овој ситуацији прописан за застарелост потраживања тужиле. Одлуку о законској затезној камати на дуговани износ суд је донео применом одредбе члана 277 и 324 ЗОО, сматрајући да је кривичном пресудом тужена била обавезана да дуговани износ тужиле исплати у року од 6 месеци од дана правноснажности пресуде, па како је рок за исплату истекао 21.10.2017. године, тог дана је тужена и доспела у доцњу са исплатом.

Одлуку о трошковима парничног поступка суд је донео применом одредби чланова 153 и 154, а у вези са чланом 163 ЗПП, па је ценећи успех странака у спору, као и важећу АТ и ТТ донео одлуку као у трећем ставу изреке пресуде.

И по становишту Апелационог суда у Београду правилно је првостепени суд применио материјално право када је оценио да је тужена дужна да тужили накнади претрпљену материјалну штету, коју је причинила извршењем кривичног дела тешке крађе, а за које кривично дело је правноснажном пресудом у кривичном поступку оглашена кривим и осуђена.

Неосновано се жалбом тужене указује да је побијана пресуда донета уз повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 1 и став 2 тачке 3 и 12 ЗПП, а из разлога што првостепени суд није правилно оценио приговор застарелости потраживања. Наиме, правилно је првостепени суд применио одредбу члана 377 Закона о облигационим односима, примењујући рок застарелости кривичног гоњења, с обзиром на то да је штета тужили проузрокована кривичним делом тужене. Чињеница да је штета за тужилу проузрокована кривичним делом несумњиво је утврђена из правноснажне одлуке Првог основног суда у Београду Спк бр. 66/17 од 20.04.2017. године (правноснажна истог дана), којом је окривљена ББ, овде тужена оглашена кривом за извршење кривичног дела тешке крађе из члана 204 став 2 у вези става 1 Кривичног законика, због чега јој је изречена условна осуда, а овде тужили као оштећеној АА досуђен имовинско-правни захтев у износу од 1.715.923,00 динара. Међутим, о овом захтеву је одлучено условно, тако што је окривљена, овде тужена ББ обавезана да наведени износ исплати оштећеној АА у року од 6 месеци од дана

правноснажности пресуде, а уколико у остављеном року не накнади штету, оштећена је упућена на парнични поступак ради остварења свог имовинско-правног захтева, који је и покренула подношењем ове тужбе.

Следом свега изнетог, несумњиво је да су се испунили услови за примену цитиране одредбе члана 377 Закона о облигационим односима, која се примењује увек када је у питању потраживање накнаде штете проузроковане кривичним делом. У конкретном случају је тужба усмерена према штетнику, као одговорном лицу, па захтев за накнаду штете застарева кад истекне време одређено за застарелост кривичног гоњења а што је у овом случају 10 година. Сходно наведеном, а како од дана извршења кривичног дела 2014. године, до дана подношења тужбе у овој парници 2021. године тај рок није протекао, то ни потраживање тужила према туженој није застарело.

Неосновано се жалбом тужиле указује на то да је суд био дужан да примени одредбу члана 390 Закона о облигационим односима, којим је прописан прекид застарелости у случају подношења тужбе која је одбачена због ненадлежности суда или неког другог узрока, јер се ова одредба не може применити у конкретном случају. Наиме, истицање имовинско-правног захтева у кривичном поступку заиста има дејство прекида застарелости потраживања накнаде штете проузроковане кривичним делом за све време трајања кривичног поступка, али ова одредба не дерогира примену одредбе члана 377 ЗОО, која омогућава примену рока застарелости кривичног гоњења, уместо рока застарелости прописаног одредбом чланова 376 ЗОО. Ова погодност је оштећеном лицу дата с обзиром на тежину радње која је довела до штетних последица, односно настанка штете, па је рацио ове одредбе управо у повлашћеном положају оштећеног, у овом случају тужиле.

Нису основани ни жалбени наводи тужене којима напада слободну оцену доказа првостепеног суда у делу који се односи на узрочно-последичну везу између поступања тужене и штете која је за тужилу настала. Овакви жалбени наводи не могу водити другачијем одлучивању у овој правној ствари, с обзиром на то да је првостепени суд чињенице у вези са штетним догађајем утврдио оценом изведених доказа, а постојање тих чињеница несумњиво је потврђено садржином осуђујуће кривичне пресуде, којом је, у складу са одредбом члана 13. ЗПП, парнични суд везан у погледу постојања кривичног дела и његовог извршиоца, самим тим и обележјем кривичног дела, односно чињеничним описом елемената бића кривичног дела.

Из наведене законске одредбе, наиме, произлази да је суд према правилима парничног поступка у случају идентичног чињеничног стања по питању одговорности везан за осуђујућу пресуду кривичног суда, тако што о одговорности решава онако како је о њој решавао кривични суд. Стога осуђујућа кривична пресуда представља несумњив доказ о грађанскоправној одговорности осуђеног лица, због чега је осуђени, у овом случају тужена, у смислу члана 154. ЗОО дуана да тужили накнади штету причињену извршеним кривичним делом за које је осуђена, а суд је везан за осуђујућу пресуду кривичног суда, тако што је везан и за опис радње извршења кривичног дела, који представља биће кривичног дела.

Не могу се прихватити као основани ни жалбени наводи тужене који се односе на висину досуђеног износа. Ово стога што из правноснажне пресуде Првог основног

суда у Београду Спк бр. 66/17 од 20.04.2017. године и приложеног налаза и мишљења вештака актуара датог у том кривичном поступку, несумњиво произилази вредност штете коју је тужена причинила тужиљи извршењем кривичног дела, а тужена ову вредност није оспорила адекватним доказним средствима, те је правилна оцена првостепеног суда да је захтев основан управо у траженом новчаном износу.

Наиме, иако је грађанско-правна одговорност шира од кривично-правне, суд је везан за осуђујућу пресуду кривичног дела и у делу у коме је описана радња извршења кривичног дела која представља биће кривичног дела. У конкретном случају, описаном радњом извршења кривичног дела обухваћени су предмети који су били предмет извршења-златни накит и златник укупне вредности 1.715.923,00 динара, у односу на коју вредност је у кривичном поступку и опредељен вид кривичног дела, као тешка крађа. Ова кривична пресуда донета је на основу споразума о признању кривичног дела са овде туженом, из чега несумњиво произилази да је тужена прихватила да је управо та вредност накита који је од тужиље одузела извршењем кривичног дела, па у овом поступку не може побијати исту. Такође, тужена у овом поступку и није предложила извођење иједног доказа на околност висине тужбеног захтева, па у жалби не може са успехом оспоравати ту чињеницу.

Од стране другостепеног суда су цењени и сви остали наводи жалбе тужене, али како нису од значаја и не могу довести до другачије, за жалиоца повољније одлуке у овој правној ствари, то сходно члану 396 став 1 ЗПП-а, нису посебно образлагани.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка донета применом одредби 153 и 154 и 163 ЗПП. По становишту другостепеног суда, с обзиром на исход спора и постигнути успех у њему, тужиљи припада право на накнаду трошкова парничног поступка, узимајући у обзир врсту спора, висину досуђеног износа и опредељени захтев за накнаду трошкова.

Из наведених разлога, на основу члана 390 ЗПП-а, одлучено је као у ставу првом изреке.

Имајући у виду да је жалба тужене оцењена неоснованом, а састав одговора на жалбу није нужна радња за вођење поступка, то су одбијени захтеви обе странке за накнаду трошкова другостепеног поступка, па је на основу члана 154. и 165. ЗПП-а, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Светлана Павић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић